

Pārāk dusmīga, lai lūgtu

Gabriēla dziļi ievilka elpu. Kā viņa varētu nomierināties?

Ebija Larkinsa

Patiess stāsts no Vācijas.

Neviens mani nesaprot!" Gabriēla kļiedza, „Naizcērtot savas guļamistabas durvis. Šodien bija grūta diena. Kāds skolā bija viņu izsmējis. Un, kad Gabriēla pārnāca mājās, viņa bija kašķīga un sastrīdējās ar Mutti (mammu).

Gabriēla iekrita gultā un sāka raudāt. Pār viņas vaigiem ritēja asaras un dusmās sažņaudzās krūtis. Viņai nepatika tā justies.

Viņa atcerējās Sākumskolā mācīto, ka viņa var lūgt Debesu Tēvu, kad vien viņai ir nepieciešama palīdzība. Viņa gribēja noskaidrīt lūgšanu, lai justos

labāk, taču bija pārāk satraukta, lai koncentrētos. Viņa aizvēra acis un dziļi ieelpoja. Kā viņa varētu nomierināties?

Pēc dažām sekundēm viņai prātā ienāca kāda doma.

Padomā par to, par ko tu esi pateicīga.

Viņa atvēra acis un pārļaida skatu pār savu istabu. Pie sienas bija Mutti un Vati (tēta) fotogrāfija. Gabriēla mīlēja savu ģimeni pat tad, kad uz viņiem dusmojās.

„Es esmu pateicīga par saviem vecākiem,” viņa teica.

Tad viņa aizdomājās par savām māsiņām un brālēnu — Gvendolinu, Lidiju un Tomasu. Viņi vienmēr dalījās ar savām rotaļlietām un lika viņai smieties. Viņai ļoti patika ar viņiem spēlēties.

„Es esmu pateicīga par savām māsiņām un brālēnu,” Gabriēla teica.

Tad viņa paskatījās pa logu.

Saulei rietot, debesis parādījās skaistas krāsas — oranža, sarkana, dzeltena un rozā.

„Esmu pateicīga par saulrietiem,” Gabriēla teica.

Un tad viņa aizdomājās par vēl vairākām lietām. Viņa bija pateicīga par pusdienām, ko šodien ēda skolā. Viņa bija pateicīga par saviem draugiem. Viņa bija pateicīga par dzīvokli, kurā dzīvoja.

Bija jauki domāt par to, par ko būt pateicīgai! Gabriēla nekad nebija apjautusi, cik daudz labu lietu ir viņas dzīvē.

Viņa zināja, ka Svētais Gars viņai bija licis padomāt par viņas svētībām. Tagad viņas sirds bija mierīga. Viņa bija gatava lūgt.

„Mīļais Debesu Tēvs,” viņa teica. „Piedod, ka sadusmojos uz Mutti. Paldies Tev, ka palīdzēji man atkal sajūst mieru un prieku. Paldies Tev, ka sūtīji Svēto Garu, lai atgādinātu man par manām svētībām. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.”

Viņa izgāja no savas istabas. Mutti un Vati virtuvē gatavoja vakariņas. Viņa samīļoja Mutti.

„Piedod, ka uz tevi sadusmojos,” Gabriēla teica.

„Viss kārtībā,” atteica Mutti. „Paldies, ka atvainojies!”

Viņi apsēdās pie vakariņu galda un svētīja ēdienu. Tad Gabriēlai prātā ienāca kāda doma!

„Katrs pēc kārtas pateiksim kaut ko, par ko mēs esam pateicīgi,” viņa ierosināja.

Vati pasmaidīja. „Tā ir lieliska doma!”

„Esmu pateicīga par ziepēm,” teica Mutti.

Vati mazliet padomāja.

„Par picu,” viņš teica. Visi sāka smieties.

Tad pienāca Gabriēlas kārts. Viņa jau zināja, ko gribēja pateikt.

„Es esmu pateicīga par lūgšanu.” ●

